

GLOBÁLNÍ INFORMACE

Objasnění shora

*****

„...ano, hned od věků na věky, ty jsi Bůh silný.“ (Ž.90:2b)

„Slovo Boha našeho zůstává na věky.“ (Iz.40:8)

**„Ale slovo Páně zůstává na věky. Toto pak je to slovo,
které zvěstováno je vám.“ (1.Petr.1:25)**

Celý svět hledí do Říma

Duben 2005 nám nadělil hned dvě na sebe navazující události v hlavním městě světa v Římě. Papež Jan Pavel II. odešel a přišel Benedikt XVI., zvolen 115 hlasy. Mezinárodní tisk a masová media svými zprávami naplnila celodenní programy.

Byly to dvě události ve Vatikánu, které pohnuly celým světem, jež mimořádně zasáhly do dějin. Celý svět mohl přihlížet, jak se státníci a zástupci náboženství nejprve rozloučili s jedním papežem, potom miliony v celém světě přihlížely, jak se hlavy států světa poklonily před novým papežem, a kardinálové a kněží před ním padli na kolena, a všichni mu slíbili věrnost a uctili ho. Také když byl papež uváděn do úřadu, celý svět mohl, díky moderní přenosové technice, být přímo u toho. Při tom častěji padala otázka, zda je papežství biblicky odůvodněno, anebo se jedná o tradici římskokatolického náboženství.

Tato „událost století“ – jak ji označovaly palcové titulky – připomínala, co se stane, až Kristus, ten Pán se ujme Svě vlády jako Král. Potom teprve se naplní: „Aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteří jsou na nebesích, a těch, kteří jsou na zemi, i těch, kteří jsou pod zemí, a každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha Otce.“ (Fil.2:10,11; Žid.1:6-14; Zj.11:15 aj.) Jak je to možné, ptají se mnozí, že se člověku dostává takového božského uctívání a oslavování? Podle svědectví Svatého Písma existuje jen Jeden, který je hoden

té cti: „Hoden jsi, náš Pane a Bože, přijmout slávu, a čest, i moc, nebo ty jsi stvořil všechny věci, a pro vůli tvou tráváš, i stvořeny jsou.“ (Zj.4:11)

Proroci předpověděli ten velký den převzetí moci tím, kterému je dána všechna moc na nebi a na zemi: „Nebo Pánovo je království, a on panuje nad národy. Jíst budou a sklánět se všichni tuční země, jemu klanět se budou všichni sestupující do prachu.“ (Ž.22:29-30)

„Pojďte, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Pánem stvořitelem naším. On je zajisté náš Bůh.“ (Ž.95:6-7)

„...že se přede mnou sklánět bude všeliké koleno, a přísahat každý jazyk“ (podle něm. př. Bible: *každý jazyk chválit*). Iz.45:23)

Potom království Boží, za jehož příchod se již po dva tisíce let modlíme, tady opravdu bude s plností požehnání a v rajském stavu.

To, co se dělo 24. dubna ve Vatikánu, předčilo veškeré dosud známé uctívání, slávu, gloria. Někteří komentátoři přirovnávali ten pompézní nástup papeže do úřadu dokonce k příjezdu Krále všech králů, Mesiáše jedoucímu na oslátku oslice do Jeruzaléma. Kristus Pán nepřišel s velikou okázalostí, On nešel do Říma, přišel v prostotě a pokore do Jeruzaléma ke Svému lidu, do města Bohem vyvoleného. Byly to jen prosté masy lidu, které házely do cesty palmové ratolesti a děti, které volaly „hosanna“, jak to bylo předpověděno u Zach.9:9, a zpráva o tom je napsána v Mat.21:1-11. Ta vznešená židovská společnost Ho neuznávala. Znalci Písma nadále vládli ve svých úřadech, oslavovali sami sebe a nechali se oslavovat. Ale jednotlivci, kteří Jej přijali, těm se dostalo práva nazývat se „Božími dětmi“, totiž těm, kteří uvěřili v Jeho jméno (Jan.1:12).

Může být Jeho služebníkem ten, koho vítá celý svět a před nímž se sklání všichni mocní země? Je to skutečně Jeho zástupce, kterému všichni vzdávají mimořádnou poctu? Mnozí se ptají, co je pak se slovem, kde Bůh ten Pán sám říká: „Já jsem Pán - Jahve, to je jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani chvály své modlám.“ (Iz.42:8) Bůh nikdy nebyl na Zemi oslavován v nějakém člověku, jediné a samotně tím, že se stal člověkem v Ježíši Kristu, Svém jednorozeném synu, který o Sobě v Jan.5:41-44 řekl: „Chvály od lidí nepřijímám. Ale poznal jsem vás, že lásku Boží nemáte v sobě. Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete.“ Dále Pán

slávy řekl: „*Kterak můžete věřit, chvály jedni od druhých hledající, poněvadž chvály, která je od samého Boha, nehledáte?*“ Co je opravdová biblická víra a co je nebiblická tradice?

Všechno lidstvo je konfrontováno s otázkou: Je jen ta římskokatolická náboženská instituce samospásná? Je spása jedině v ní? Může jenom ten, kdo má římskokatolickou náboženskou instituci za matku, Boha mít za Otce? Kdyby to tak bylo, jsou všichni ostatní navždy beznadějně ztraceni. Pak se všichni, i těch 347 denominací, které jsou v současnosti sjednoceny ve Světové radě, musí smířit s tím, že své členy vedli do bludu a slibovali jim spasení, které vůbec zprostředkovat nemohou.

Může si některé náboženské společenství Blízkého Východu nárokovat, že je „církví“ Ježíše Krista? Může to být ten pravoslavný řecký, maronitský, syrský, egyptský, koptský atd.? Nejsou to snad všechno náboženské instituce států a národů, v nichž se všichni narodili? Může ta anglikánská, skotská, reformovaná, luteránská nebo jiná být opravdovou církví živého Boha? Může to být sjednocení ve Světové radě, ve kterém všechno lidstvo hledá spásu?

Jsme postaveni před spoustu otázek, na které nikdo z nás není schopen odpovědět. Ale všichni mají právo slyšet tu jedinou správnou odpověď – totiž tu shora. Náboženští autoři se odvážili ptát: Je v papežství ztělesněn ten muž, který se povýší nad všechno, co se Boha nebo bohoslužby týká, jak je to popsáno v 2.Tess., který se sám považuje za boha a nechá se tak oslavovat? Tomu lze sotva věřit, ale bibličtí učenci se ptají dále: Je to ten superman konečného času, k němuž bude vzhlížet celý svět, o kterém reformátor Martin Luther řekl: „On je opravdový antikrist, který sedí v chrámě Božím a panuje v Římě“? Je to již ten antikrist, kterého předpověděl apoštol Jan (1.Jan.2), a který se před příchodem Krista objeví na světové scéně? Může to být láskyplný člověk? Je to jeho úřad, který je popsán? Nabroušené jazyky se dokonce ptají: Je to ten muž, o kterém je psáno ve Zj.13:8: „*Protož klanět se jí budou všichni, kteří přebývají na zemi, jejichž jména nejsou zapsána v knize života Beránka.*“ Opět jiní se ptají: Nepřísluší titul „Svatý Otec“ pouze samotnému Bohu? **TAK PRAVÍ NÁŠ PÁN:** „*A otce nenazývejte sobě na Zemi; nebo jeden je Otec váš, který je v nebesích.*“ (Mat.23:9).

Tak se to také učíme v „Otčenáši“. *„Proto vy se takto modlete: Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé...“*

Bibličtí znalci se ptají, zda vůbec potřebujeme Otce v nebi a nějakého „svatého otce“ na Zemi? Čí království má pak přijít? Co předpověděl Jan Křtitel při svém prvním kázání, když kázal v judské poušti: *„Pokání činite, nebo se přiblížilo království nebeské.“* (Mat.3:2)? Jaké království mínil Ježíš z Nazaréta, když stejnými slovy započal Svě první kázání (Mat.4:17)? Mínil tím tu instituci v Římské říši, nebo to naplnění v Luk.16:16: *„Zákon a proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží zvěstuje se, a každý se do něho násilně tiskne.“*?

Toto je tak důležité téma; nemůže být prostě smeteno se stolu nebo nějak vysvětlováno. Nikdo, kdo upřímně hledá, nemůže od dubna 2005 jet ve vlastních starých kolejích. Biblické posuzování náboženské organizace Říma může přispět také k objasnění vlastní náboženské instituce. Jaká lekce z toho vyplývá pro nás osobně?

Jiní zase měli před očima dění konečného času, „eschatologii“, (systematická theologie zabývající se posledními věcmi člověka, smrtí a věčností, včetně témat blaženosti v nebi, zavržení, peklem očištěním atd. - encyklopedie) při pohledu na snímky v purpuru oblečených hodnostářů a těch mocných Země, o kterých je psáno: *„A králové země, i kníza-ta, i bohatí, a úředníci, a mocní, i každý služebník, i všeliký svobodný, skryli se v jeskyních a ve skalách hor.“* (Zj.6:15-17). V okamžiku, kdy nastanou apokalyptické soudy, nebude ušetřen nikdo, ani ti hodnostáři a mocní Země.

Mnohé články, napsané především nábožensky orientovanými žurnalisty a vztahující se k té veliké události, zanechaly nezodpovězených otázek více než těch zodpovězených. Někteří žurnalisté podníceni touto událostí ve „věčném městě“ dokonce chtěli vědět, jestli se může jednat o město ze Zj.18:16, proti kterému je vyřčena hrozba: *„Běda, běda, město veliké, které oděno bylo kmentem, a šarlatem, a purpurovým rouchem, a ozdobeno zlatem, a kamením drahým, i perlami...“* Kdo se podíval na televizi nebo do časopisů na ten do purpuru oděný zástup, toho již mohlo napadnout, že to porovnání s biblickými místy ze Zjevení není vycucáno z palce.

26. dubna 2005 promluvil papež Benedikt XVI. k zástupcům všech náboženství a končil slovy: „Při příležitosti započetí mého ponti-

fikátu vyzývám vás všechny, věřící přírodních náboženství a všechny, kteří hledají pravdu s upřímným srdcem, abychom se stali budovateli míru a zavázali se k vzájemnému porozumění, respektování a milování.“

Jedná se při takovéto rozmanitosti o biblicky věřící? Jde při tomto hledání pravdy skutečně o Boží pravdu, která je vyjádřena v 1.Petr.1:25: „*Toto pak je to slovo, které je (jako evangelium) zvěstováno vám,*“ nebo nakonec jde přece jen o to, co je jako „pravda“ pouze označováno - o úplně jiné evangelium než to, které kázal apoštol Pavel, totiž o to, které bylo proketo (Gal.1:1-10)? Pavel již tehdy dopředu viděl, že pod vlivem jiného ducha bude kázáno jiné evangelium, jiný Kristus (2.Kor.11:3-4).

12. května 2005 přijal papež Benedikt XVI. diplomatické zástupce ze 174 států. Diplomatický sbor jej přivítal mimořádným aplausem ještě než diplomaty oslovil. A zase nabroušené jazyky citovaly Zjevení 17:18: „...*je to město veliké, které má království nad králi země.*“ Ten papež je obojí, jak bylo zdůrazněno: je nejvyšším představitelem katolické náboženské instituce a nejvyšším představitelem státu. Tím je Vatikánu jako žádnému jinému státu na Zemi, žádnému jinému náboženskému společenství, žádnému církevnictví zaručen přístup na diplomatické a náboženské úrovni do všech zemí světa. Vatikán má zastoupení všude, kde se dělá světová politika. Jen tak může být skutečná globalizace a vytýčené sjednocení „světové společnosti národů“, které je rozděleno ve světových náboženstvích, přivedeno k opravdové jednotě pod jednou „světovou vládou“.

V úvodníku jednoho renomovaného listu stojí: „Protestanti, co teď?“ Na závěr pod bodem tři: „Zpět k pramenům! Jestliže se protestantismus nevrátí ke svým pramenům – k Bibli a vyznání – pak zanikne!“ Ale protestantům se již zjevně nejedná o „Sola scriptura“, (zásada reformace, podle níž je Bible jediným pramenem víry) jak to zdůrazňoval ten reformátor, nýbrž o znovusjednocení. Musíme se tázat, jestli toto může být konečný čas, o kterém se vyjádřil Ježíš Kristus ve velkňžské modlitbě v Jan 17:21, nač se v přítomnosti odvolávají, ale vztahuje se to jen na ty, kdo patří k církvi Ježíše Krista: „*Aby všichni jedno byli, jako ty Otče ve mně, a já v Tobě, aby i oni jedno byli...*“.

Papež Benedikt XVI. označil věřící ve všech náboženstvích za učedníky, kteří horlivě usilují o mír. Mnohé udivilo, že o Židech se přitom ani nezmínil a také že obzvlášť zdůraznil význam islámského náboženství. Přesto vyzdvihl, že se mají budovat mosty přátelství, a že bude pokračovat v mírovém a sjednocovacím procesu svého předchůdce. Také všechna světová náboženství se musí podřídit, neboť se jedná o přežití a všechny národy musí patřit k WTO – World Trade Organisation (organizace světového obchodu), aby mohli kupovat a prodávat.

Nyní se jedná o předpověděnou konstelaci pro nový a poslední světový pořádek. Žádné jiné náboženství nedisponuje v celém světě zároveň pozemskou, náboženskou a ekonomickou mocí. „Evropská unie“ přebírá stále více vůdčí roli bez ohledu na to, jak někde referendum o „Evropské ústavě“ v 25 základajících státech dopadá, nebo jestli vůbec proběhne. Neboť duchovní moc dominuje nad mocí světskou a opatřte jsou v jejích rukou (Zj.17).

Někteří lidé se ptají, zda pro všechny, kteří se tomuto procesu sjednocování nepodřídí, bude svoboda víry a projevu omezena a budou vystaveni pronásledování. Toto se týká především těch, kteří jsou věrní Bibli a nepřijíjí se k ekumenii, protože přistoupit na kompromis na úkor pravdy je pro ně nemožné. Boha musí poslouchat více než člověka.

Potom byla vyjádřena také myšlenka, že Benedikt XVI., ten 265 papež, bude v úřadu jen přechodnou dobu. Ten mírový papež „Gloria olivea“ by měl setrvat v úřadu, až bude dosaženo mezi Židy a Araby „míru“. Po něm přijde ještě jen jeden „Petr Římský“, který si zase nasadí tiaru s tím nápisem VICARIUS FILII DEI - s hodnotou čísla 666 (Zj.13:18). Tiara Pavla VI. je jako turistická atrakce vystavena v „National Basilica of Immaculate Conception“ ve Washingtonu a je zdrojem velkých příjmů. 266 papež má být posledním, se kterým události konečného času až ke zničení Říma dojdou ke konečnému naplnění. Tomu ale předejde proklamace: „Nyní je mír a bezpečnost!“ (1.Tess.5:1-3). Světový mírový proces bude vbrzku úspěšně dovršen „římskou“ smlouvou mezi Izraelem a arabskými zeměmi kompromisem o Jeruzalému. Jak je to ve smlouvě z Oslo naplánováno, má být uzavřena na sedm let.

Papež Jan XXIII., který zahájil 11. října 1962 II. Vatikánský koncil před 2500 účastníky, razil vůdčí ideu původního iniciátora německého kardinála Konstantina Bea: „Mluvme řečí našich oddělených

bratří, aby nám rozuměli!“ A všichni tomuto výroku porozuměli. Papež Jan XXIII. rovněž trval na tom, aby zlořečená věta, že Židé zabili Krista, byla ze mše u příležitosti Velikého pátku vyškrtnutá. Papež Jan Pavel II. ovládal nejdůležitější jazyky, též slovanské, komunistických států, a všichni mu rozuměli. Papež Benedikt XVI. mluví plynule všemi hlavními jazyky, dokonce hebrejsky, a všichni mu budou rozumět.

Ve čtvrtek 24. května 2005 oznámilo izraelské zastupitelství, sídlící v blízkosti svaté stolice v Římě, že na paměť nedožitého 85. narozenin papeže Jana Pavla II. 18. května, bude vydána v Izraeli zvláštní pamětní známka s jeho portrétem u zdi nářku, což se také stalo. Porozumění ve všech jazycích se všemi národy a náboženstvími, také s Izraelem, je stále na vzestupu.

13. května 2005 určil papež Benedikt XVI. za svého nástupce jako prefekta kongregace víry arcibiskupa ze San Franciska v USA, Mgr. Williama Josefa Levadu. Mohl by to být, jak říkají ti zasvěcení, příští papež. Mgr. Levada s kardinálem Racionerem od 1986-1993 vydali společně nový katolický katechismus – zdařilé mistrovské dílo, aby římskokatolická víra byla učiněna věrohodnou. Přesto je nutno říci, že katechismus v porovnání se Slovem Božím, které zůstává na věky, navzdory použitým biblickým citátům nevyjadřuje biblickou víru církve Ježíše Krista v učení a praxi, nýbrž víru římskokatolického náboženství.

Mělo-li by dojít k tomu, že Mgr. William Josef Levada by se stal příštím papežem, naplnilo by se, co řekl Boží muž William Branham z USA 19. prosince 1954: **„Věřím, že v jednom z těchto nádherých dnů, až se náboženské organizace sjednotí ve Světové radě a nový papež přijde podle proroctví ze Spojených států a tam bude dosazen, bude ten obraz zvířete zformován. A říkám vám, potom bude ta pravá církev Boží dána dohromady, všichni opravdově věřící z metodistů, baptistů, presbyteriánů, letnicních, Svatých poutníků atd., ať jsou odkudkoli, oni se sejdou a budou upevněni v lásce Boží. Skrze to bude Tělo Pána Ježíše Krista ze všech věřících spojeno.“**

Papež Benedikt XVI. vyjádřil toleranci vůči všem náboženstvím a kulturám – jistě s jasným cílem, všechny přivést pod patronát Říma. Napomíná, aby se Evropa rozpomněla na své „křesťanské kořeny“. Mu-

síme si dovolit otázku, jestli je tím míněno období nuceného pokřesťanštvování, doprovázené nuceným křtem a které bylo ukončeno za vlády Karla Velikého. V každé epoše byla evropská půda napájena krví, především v roce 782 vyvražděním 4500 odbojných Sasů. Také se nabízí otázka, o jakou se jedná setbu, která zapustila kořeny. Byla to setba Slova opravdového evangelia Ježíše Krista, jak je kázali Petr a apoštolé, nebo to byla setba výkladů Písma z poapoštolské epochy církevnických otců? Všechny církevní instituce a náboženství a také papežství mají právo předkládat svou víru, ale pokud se na Krista odvolávají, musí se nechat přezkoušet Slovem Božím. Jen tak neomylně zjistíme, co je lidské, náboženské podání a tradice, do čehož jsme se všichni narodili, a co je skutečně biblické zvěstování, učení a praxe.

V knize kardinála Josefa Ratzingera, nynějšího papeže Benedikta XVI., „Úvod do křesťanství“ je podán vynikajícím způsobem na 340 stránkách celkový výklad z katolického hlediska. Nám se však jedná o uvedení do spásné rady Boží z Božího hlediska. Slovo „křesťanství“ v Bibli opravdu není ani jedinkrát uvedeno. Čteme jen, že ti, kteří v Antiochii uvěřili v Ježíše Krista, byli nejprve nazváni křesťany (Sk. 11:26) Slovo „Kristus“ znamená „Pomazaný“ a ti věřící, kteří byli pomazáni Duchem, byli ti Duchem pokřtěni (Mat.3:11; Sk.2 aj.) – „křesťané“ - „pomazaní“ (2.Kor.1:21-22).

Historie pokračuje

Jen ohlédnutí do historie. Němec, totiž Klement VII., byl naposledy zvolen za papeže před 482 lety 19. listopadu 1523. Bylo to v době reformace. 31. října 1517 německý mnich Martin Luther přibil na zámecký kostel ve Wittenbergu 95 tezí. A kdo si udělá ten čas, aby si je pozorně přečetl, dojde k přesvědčení, jak psali někteří komentátoři, že pokaždé trefil - jak se říká - hřebík na hlavičku. Roku 1518 je Martin Luther odmítl odvolat, roku 1520 své hlavní reformátorské spisy zveřejnil. 3. ledna 1521 byl papežem vyobcován z římskokatolické náboženské organizace. Roku 1522 se objevil Nový Zákon přeložený Martinem Lutherem. V témž roce zveřejnil své reformátorské spisy švýcarský theolog Huldrych Zwingli jako společný program.

Důsledkem průlomu reformace bylo rozdělení Německa, Evropy, křesťanského světa do dvou táborů. Katolická instituce neschopna

reformace zůstala u moci, evangelická společenství razila cestu dalším probuzením, která pokračovala převážně ve svobodných náboženských společenstvích až dodnes. Žel ale ta z římskokatolické náboženské instituce vyšlá protestantská společenství převzala nebiblická základní učení o Trojici a trojičním křtu. Až nyní, po letničním probuzení, nastává průlom do stavu prvotní církve, jak to objasnila obzvláštní služba Williama Branhama, potvrzená Bohem nadpřirozeným způsobem.

Přeskočme staletí a dostaneme se k politickému rozdělení mezi Východem a Západem. Po druhé světové válce Německo, evropský kontinent a svět byl rozdělen. Mnozí z válečné generace pocítili bolest a důsledky toho rozdělení. Ale prožili jsme také, že politické rozdělení náhle skončilo, když 9. listopadu 1989 se otevřela Brandenburská brána v Berlíně. Tomu předcházely demonstrace katolických odborů Solidarita Lecha Walesy v gdaňských loděnicích v Polsku, které Vatikán podporoval miliony dolarů, jak o tom píše Bernard Eibisberger v Hospodářských novinách 1/2005. Ty pondělní protestní demonstrace ve východoněmeckých městech vedly konečně k úspěchu.

Nyní prožíváme, jak se po politickém rozdělení překonává také náboženské rozdělení. Všichni ví, že to byl papež Jan Pavel II., kterého jak se říká, „prozřetelnost připravila“, aby přivedl k pádu světový komunismus a jak Lech Walesa řekl, „ruskému medvědovi vyrazil zuby“. Papež Benedikt XVI. už nemá tolik práce, aby všechny dceřinné náboženské organizace vrátil zpět do klína mateřské náboženské organizace. Dokonce všechna náboženství tohoto světa **nepokukují** pouze po Římu, ale přicházejí a chtěla by být připojena do světové společnosti národů, v níž mají místo všechny kultury a náboženství. Jako politické rozdělení bude překonáno i to náboženské rozdělení. Nikdo již nemyslí na to, že papež Benedikt XV. nazýval ještě v roce 1915 evangelické kazatelny „morovými boulemi“. Nyní je jednota v různorodosti a různorodost v jednotě.

Jeden Němec byl reformátorem, skrze kterého bylo mezi lid přineseno svobodné zvěstování a Slovo Boží bylo vloženo do rukou a srdcí lidí. Nyní je to opět Němec, který všechny náboženské organizace vyšlé z reformace zve a přijímá zpět do klína mateřské instituce Říma, aby jak při svém uvedení do úřadu 24. dubna 2005 řekl, „byl jeden pastýř a jedno stádo“. Ale najdou se také lidé, kterým jejich svědomí při-

pomíná a přikazuje, že se musí ustanovit „vyšetřovací výbor“. Ten se, pokud ještě existuje svoboda slova, musí ptát, jestli se v průběhu náboženských dějin jednalo o biblický vývoj anebo zda od 3. století nezapočala zcela nebiblická tradice a pak pokračovala dále. Zase se ptají nabroušené jazyky, jestli se u těch do purpuru oděných duchovních nejedná o zástupce mateřské římské organizace, kteří jsou popsáni ve Zj. 17:1-6 jako „Babylon veliký“. Ale ona není matkou Božích synů a dcer, nýbrž matkou dceřinných náboženských organizací.

Kdo se ale ještě dnes upřímně zeptá jako Pilát: „Co je pravda?“, a je připraven poslouchat Toho trnitou korunou korunovaného, náboženským světem posmívaného, který řekl: „*Já jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší hlas můj.*“ (Jan.18:37)? Tehdy byl Ježíš bičován, mučen, pro posměch oblečen do purpuru a byla mu nasazena trnová koruna. Všichni ti v purpuru odění v Římě měli koruny. Při ožehavé otázce: „Co je pravda?“, nejde o náboženskou pravdu, ne o církevní pravdu, ne o židovskou pravdu, ne o křesťanskou pravdu, nýbrž o jedinou pravdu: o to Slovo Boží, které zůstává na věky! Musíme v upřímnosti hledat jednu jedinou cestu, která skutečně vede k životu. A k tomu potřebujeme „jeden“ popis cesty, který nám ukazuje biblickou cestu. Vždyť se i všeobecně říká: „Mnohé cesty vedou do Říma, ale jen jedna ven.“ Jde opravdu o bytí a nebytí. Jedná se o věčný život! Co je pravda? Co je klam? Existuje jen Jeden, který mohl o Sobě říci: „*Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (Jan.14:6). Tento výrok našeho Pána stojí v protikladu k tvrzení: „Jen kdo má římskokatolickou náboženskou instituci za matku, má Boha za Otce.“

V žádném případě nemá být zlehčována důstojnost papeže anebo katolického kostela, ani jiného náboženského společenství či náboženství. Musíme přece upozorňovat na to, že je nutné sledovat Svaté Písmo a to při každém tématu týkajícího se církve Ježíše Krista. Je to ale také příkaz této hodiny, abychom se důkladně zaměřili na dějiny církevnictví.

Svět je rozdělen do 12 základních náboženství, jejichž zástupci se na výzvu papeže Jana Pavla II. vydali 24. ledna 2002 na pouť do Assisi v Itálii. Nejznámějších je šest: židovství, křesťanství, islám, taoismus, buddhismus, hinduismus. Potom jsou ještě mnohá přírodní a

kmenová náboženství. Důstojnost člověka, jedno jaké rasy nebo kterého náboženského vyznání, je nedotknutelná. Každý se může sám za sebe svobodně rozhodovat. Je také pochopitelné, že všichni lidé na Zemi mají o sobě a svém náboženství a světovém názoru své přesvědčení. Tím však ještě nikdo nemá jistotu, že to souhlasí. My musíme celou věc sledovat shora. Jen to, co od Boha přichází, vede také k Němu. Jako misionář jsem přes 40 let každý měsíc podnikal přednáškové cesty ve více než 130 zemích a tak jsem se na místě seznámil s tamními náboženstvími.

Každému náboženství schází to definitivum, opravdový absolut, Boží pečeť. Potřebujeme něco, co je nad každou pochybnost a pro nás všechno srozumitelné a Bohem potvrzeno. Mnohá náboženství si přivlastnila dočasné opatrování duší, i když je tam řeč o onom světě a ráji. Když se na to podíváme blíže, jsou kompetentní jen pro tento přechodný život a jsou zároveň vlastní překážkou, která stojí mezi námi a Bohem. Každá filozofie a světový názor vzbuzující naději po tomto životě, aniž bychom našli spojení k tomu jednomu Věčnému, vede ke zklamání s nedozírnými důsledky. Vždy se dostáváme k tomuto bodu, přičemž na ty poslední otázky se nedostává odpovědi. Skutečný osud zesnulých nám zůstává skryt. O tom může něco říci jen ten Jeden, který vstal z mrtvých, a apoštolé, kteří s tím Zmrtvýchvstalým byli pospolu po 40 dnů a Jím samotným byli vysláni jako svědkové. Všechno časné – ať je to jakkoliv nábožné – má hranice. Přístup do věčnosti nám nebyl při vstupu do tohoto světa automaticky dán do kolébky. Než se můžeme základní myšlenkou o Bohu a věčném životě zabývat, musíme nejprve poznat vstoupení toho Věčného do časového průběhu.

V tomto pojednání se nemůžeme zabývat tím množstvím náboženství a jejich věroučnými pravidly, ani tím, co světu zanechali filozofové. Jaký užitek by například měl člověk z meditací v té víře, že se vrátí zpět v různých živých bytostech, podstupuje očistný proces, až jednou skončí v nirváně jako nic a již nikdy není? Co nám dává teorie evoluce, která pomíjí realitu stvoření? Uvažující lidé, kteří hledí přes okraj času, se zajímají jen o dokázané skutečnosti, které vysoko převyšují lidské porozumění. Všichni musí přiznat, že to majestátní stvoření je živou skutečností, ve které se všichni nalézáme. Také život a rovněž smrt, která je jistá pro všechny, jsou skutečností. Existují věci, které se našemu posouzení vymykají, ale samy o sobě jsou definitivní. Měli by-

chom ale vědět, že člověk je s vědomým životem duše určen ke společnosti se Stvořitelem. Ti první lidé byli skrze neposlušnost a přestoupení ze společnosti s živým Bohem odloučení a my s nimi. Ale Bůh sám se skutkem spasení nad námi slitoval a nás skrze Ježíše Krista sám se Sebou smířil (2.Kor.5:28). Na tomto bodě vždy dotyčné náboženství a filosofie končí, duchové se dělí a začíná živá víra v živého Boha.

Toto krátké pojednání je určeno všem lidem dobré vůle v celém světě. Bůh nebes může mít jen jeden věčný plán, který by chtěl všem lidem ve všech náboženstvích a kulturách ukázat. ON je osobní Bůh, který od začátku času hledá společenství s lidmi, a jen kdo ten věčný život obdržel, může a bude věčně žít. Jediná kniha na Zemi, která je právem označována jako Písmo Svaté a Boží Slovo a jako jediná skutečně dává vysvětlení, je Bible. Ve smyslu s definitivní platností je jen Jeden Svatý, totiž Bůh, a to co od Něho pochází. Jen Bible svědčí o NĚm, který je od věků na věky, a On se dosvědčuje jen ve Svém Slově.

Ani v babylonském ani v jeruzalémském talmudu nenacházíme Boží Slovo v originále, nýbrž jen různé výklady rabínů o tóře. Ve 114 súrách Koránu marně hledáme souhlas s Biblií. Mohammed, který neuměl číst, citoval ze Starého a Nového Zákona zpaměti, ani jednou však v souladu se Svatým Písmem. Na to se přece žádný člověk na Zemi nemůže spoléhat. Také slovo „Alláh“ opravdu ani jednou nestojí v Bibli, ale slovo „Elohim“ více než 6000 krát. V islámských zemích bylo v Biblích slovo „Elohim“ nahrazeno slovem „Alláh“.

Bůh v Písmu Svatém všecko předem předpověděl a uskutečnil v průběhu času. Starý Zákon je uzavřen prorokem Malachiášem a tím kompletní, Nový Zákon rovněž tou poslední knihou Zjevení Ježíše Krista. Jsou to dva Zákony, které tvoří dokonalou jednotu, ve kterých nesmí být nic pozměňováno a nic přidáváno. Bůh sám v poslední kapitole Bible těm, kteří k Jeho Slovu přidávají, hrozí trestem. Když pak někdo po více než 600 letech vystoupí a nárokuje si, že obdržel přímé zjevení od archanděla Gabriela, které s Božím Slovem vůbec nesouhlasí, pak přece musíme myslet na to varování: „*Ale bychom pak i my nebo anděl s nebe kázal vám mimo to, co jsme vám kázali, prokletý buď.*“ (Gal.1:8) Může být k tomu, co nám proroci Boží a apoštolé zanechali, dodatečně něco přidáváno? Oni zvěstovali celý plán spasení a v jeho uskutečnění

ukázali až k dokonání. Co je to potom za člověka, který si přisvojí právo opravovat Boha?

Skrze zmrtvýchvstání našeho Pána a Spasitele je dán důkaz, že On nebyl pouhým člověkem, nýbrž Pán sám, jenž porazil smrt, která na všechny lidi přišla. Následující skutečnost by měla být navždy sledována: Po Svém vzkříšení Pán Ježíš obzvláště v Luk.24:44-45 ujistil, že se naplnilo všechno, co o Něm bylo napsáno v Mojžíšově zákoně, v proročích a Žalmech. V Něm a skrze Něho samého máme prokazatelně božsky ověřeno, že všechno, co Bůh v celém Starém Zákoně o Jeho prvním příchodu předpověděl a zaslíbil, došlo svého naplnění. Právě tak se plní od založení novozákonní církve, co Bůh těm Svým zaslíbil. Totéž se vztahuje nyní v konečném čase na všechny předpověděné události až k příchodu Ježíše Krista a až čas pomine ve věčnosti. Jenom pokud existují ve Svatém Písmu zaslíbení, pak také existuje jejich naplnění. Ten vzkříšený Pán tehdy otevřel Svým učedníkům porozumění pro celé Písmo – totéž činí ještě dnes.

Pro další zjevení nevyvstala žádná nutnost. K tomu také nebylo žádné zaslíbení. Vždyť spasení se uskutečnilo. Novozákonní církev byla nadpřirozeným způsobem skrze vylití Ducha svatého povolána do života, v církvi Páně byly všechny služby a dary. Nebylo nutné ve 4. století zakládat v Římské říši „státní církevní instituci“ se světskou mocí. To bylo politické rozhodnutí. Rovněž nebylo nutné v 7. století zakládat islámské náboženství. I to bylo na základě světského a politického rozhodnutí. Nejprve Židé, potom křesťané a posléze Arabové, kteří se všichni odvolávají na Abrahama, zjevně zmeškali napojení na milostivé působení Boží, odpovídající Jeho spásnému plánu. Nebyla potřeba svolávat koncily, ustanovovat nová učení a dogmata. Přitom Slovo Boží pokračuje platnosti (Mar.7:9). Bůh již všechno řekl a každé učení a praxi pro církev zjevil a stanovil. Nový Zákon byl přece dávno ukončen. Též nebylo potřebí vnucovat lidem silou islámské náboženství. Všechno udělané lidmi nemá s vůlí Boží nic společného. ON je odpovědný jen za to, co sám zaslíbil. V Božím království se všechno musí dít jedině podle Jeho ustanovené vůle.

TAK PRAVÍ PÁN: „JÁ postavím Svou církev!“

Nový Zákon zná jen *jednu* církev Ježíše Krista, která je sloupem a základem pravdy (1.Tim.3:15). Jeho církev je složená z těch prvorozených (Žid.12:23), jejichž jména jsou zapsaná v nebi v Knize života (Zj. 3:5). Oni budou jako „*kamení živé vzdělané v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí vzácných Bohu skrze Ježíše Krista.*“ To všecko tvoří z těch věřících v Ježíše Krista „*rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý*“ (1.Petr.2:5-10). Amen.

Pravá církev Ježíše Krista je „*...vzdělána na základ apoštolský a prorocký, kde je gruntovní úhelny kámen sám Ježíš Kristus, na němž všecko stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v Pánu. Na kterém i vy spolu vzděláváte se v přibyték Boží, v Duchu svatém.*“ (Ef.2:20-22). Amen. Na tuto církev se vztahuje: „*Jeden Pán, jedna víra, jeden křest.*“ (Ef.4:5)

Ti znovuzrození z Ducha svatého jsou spojeni v jedno Tělo Krista: „*Nebo jako tělo jedno jest a mnoho má údů, ale všichni ti jednoho těla údy, mnozí jsouce, jedno tělo jsou: tak i Kristus. Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme, buď Židé, buď Řekové, buď služebníci, nebo svobodní, a všichni v jeden duch zapojeni jsme...*“ Amen. Jednotlivé údy jsou nadpřirozeným způsobem skrze křest Duchem vekřtěni do těla Ježíše Krista. Až tím je naplněno: „*Vy pak jste tělo Kristovo, a vy pak jste jedním z jeho údů. A některé zajisté postavil Bůh v církvi nejprve apoštoly, druhé proroky, třetí učitele, potom moci, potom dary uzdravování...*“ (1.Kor.12:4-30). Amen. Zase je řečeno, že je to Bůh sám, který ty služby v církvi ustanovuje.

Ve Své církvi Pán ustanovil: „*...některé za apoštoly, některé za proroky, jiné za evangelisty, jiné pak pastýře a učitele, pro spořádání svatých k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova...*“ (Ef.4:1-16). Amen.

Nevěsta Kristova prožívá nadpřirozené Boží působení skrze sílu Ducha svatého od svého založení při jejím budování až k dokonání při příchodu Krista. „*Rozdílní jsou darové, ale tentýž Duch. A rozdílná jsou přisluhování, ale tentýž Pán. A rozdílné jsou moci, ale tentýž jest Bůh, který působí všecko ve všech.*“

V církvi živého Boha se při služebnictvu plní, co je napsáno: „*Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užítku.*“

V církvi jsou následující služby, které může způsobit jenom Duch svatý:

„*Nebo někomu dána bývá skrze Ducha řeč (slovo) moudrosti, jinému pak řeč (slovo) umění (poznání) podle téhož Ducha. Jinému pak víra v témž Duchu, jinému dary uzdravování v jednostejném Duchu. Někomu divů činění, jinému pak proroctví, jinému pak rozeznání duchů, jinému pak rozličnost jazyků, jinému pak vykládání jazyků. Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláště, jak On chce...*“ Amen. O liturgii v Písmu Svatém není nic.

Průběh bohoslužby a harmonickou plnost v prvotní církvi máme přesněji popsáno v 1.Kor.14. Tam je ukázáno, jak spontánně Duch Boží působí: „*Pakli by jinému tu přisedícimu zjeveno bylo, první mlč... Bůh není původcem neřádu, ale pokoje, jako i ve všech shromážděních svatých.*“ Ženy se nemají ptát ve shromáždění, ale doma svých manželů podle odkazu, proti kterému nemůže nikdo nic namítat. Potom následuje srozumitelné vysvětlení: „*Zdá-li se sobě kdo být prorokem nebo duchovním, nechať pozná, že to, co vám píše, jsou příkázání Páně. Pakli kdo neví, nevěz. (Podle něm. př. Bible: jestliže to ale někdo nechce uznat, pak také nebude uznán.)*“ Amen. Kdo Bohem vydaný sborový pořádek pro novozákonní církvev neuznává, nebude Bohem uznán. A všichni vědí, že tento pořádek se nedodrhuje v žádné náboženské organizaci - kostele na Zemi! Všichni mají vlastní liturgii a podobu bohoslužby, která je pouhou formou pobožnosti.

My ale poznáváme, že to jsou Boží odkazy a nařízení, které ten muž Boží předal církvi v síle Božího povolání. V prvotní církvi platil Boží pořádek ve všech lokálních sborech.

„*Byli pak v církvi, která byla v Antiochii, někteří proroci a učitelé, jako Barnabáš a Šimon, který měl příjmení Černý, a Lucius Cyrenský, a Manahen, který byl spolu vychován s Heródesem tetrarchou, a Saul.*“

V prvotní církvi je popsáno spojení služby proroků a učitelů ve shromáždění: „*A když oni služby Páně konali a postili se, dí (přikázal) Duch svatý: Oddělte mi Barnabáše a Saule k dílu, ke kterému jsem je*

povolal. Tedy se postili a modlili se s vzkládající na ně ruce, propustili je. A oni posláni byvše od Ducha svatého, přišli do Seleucie, a odtud plavili se do Cypru. A přišli do Salaminy, zvěstovali slovo Boží ...“ (Sk. 13:1-4).

Struktura, vzdělání, služby a dary v církvi Ježíše Krista na počátku jsou důkladně popsány v mnohých kapitolách Skutků apoštolů a také v dopisech apoštolů. To je ten původní vzor, to je živá církev živého Boha! Ve Sk.15 je zpráva, jak církvi byla předložena v přítomnosti starších a apoštolů sporná otázka ohledně obřízky. Odpověď přišla z povolaných úst Petra: „Muži bratři, vy víte, že od dávných dnů mezi námi Bůh vyvolil, aby skrze ústa má slyšeli pohané slovo evangelium, a uvěřili. A Bůh zpytatel srdce, svědectví jim vydal, dav jim Ducha svatého, jako i nám. A neučinil rozdílu mezi nimi a námi, věrou očistiv srdce jejich.“ Bylo to tedy pokračování jako na počátku se křtem Ducha těch, kteří uvěřili. Potom pokračoval Jakub: „Šimon teď vypravoval, kterak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby přijal lid jménu svému. A s tím souhlasí slova proroků, jak je psáno...“ (Am.9:11-12). Nakonec to uzavírá: „Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám (něm. Bible: je to rozhodnutí Ducha svatého a naše), žádného více na vás břemene nevzkládat.“

Dále čteme: „Judas pak a Sílas, byvše i oni proroci, širokou řečí napomínali bratří a potvrzovali“ (Sk.15:1-34). Od založení novozákonní církve skrze vylití Ducha svatého vidíme nadpřirozené působení skrze služby a dary. Přímou na počátku je Jeho církvi zjeveno samotným Pánem vyvolenými svědky to pravé evangelium Ježíše Krista a celá rada Boží: „Z čehož můžete, čtouce, porozumět známosti mé v tajemství Kristovu, které za jiných věků nebylo známo synům lidským, tak jako nyní zjeveno jest svatým apoštolům jeho a prorokům skrze Ducha...a vysvětlil všechněm jaké by bylo obcování (jaký by byl smysl) tajemství, skrytého od věků v Bohu, který všechno stvořil...podle předuložení věčného, které uložil (dokonal) v Kristu Ježíši Pánu našem...“ (Ef.3:4-11). Amen.

Apoštol Petr napomíná již v prvotní církvi: „Abyste pamatovali na slova předpověděná od svatých proroků, a na přikázání vydané od nás apoštolů Pána a spasitele.“ (2.Petr.3:2).

Apoštol Jan píše: „Co bylo od počátku, co jsme slýchali, co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života, nebo ten život zjeven jest, a my jsme viděli, a svědčíme,

i zvěstujeme vám ten život věčný...“ (1.Jan.1:1-2). Amen. Příkaz této hodiny proto zní: Zpět k začátku!

Shrňme vše krátce: církev Ježíše Krista, našeho Pána, není žádnou organizací vedenou lidmi; je živým organismem, je to tělo Ježíše Krista, které sestává z mnoha údů. V církvi živého Boha musí nyní na konci času milosti být všechno opět zavedeno do Božího spásného pořádku. Zaslíbený příchod našeho Pána a Ženicha (Jan.14:1-3; Mat. 25:1-10) může podle svědectví Svatého Písma nastat, až se církev vrátí do svého původního stavu: *„Jeho musí přijmout nebesa až do času napravení všech věcí, což předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých proroků od věků.“ (Sk.3:21). Amen.*

O věřících prvotní církve je řečeno: *„I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách.“ (Sk.2:42).* Toto jsou ta poznávací znamení pravé církve Ježíše Krista: Zaprvé učení apoštolů; zadruhé společenství těch, kteří v tomto učení setrvávají; zatřetí spolu slavili Večeři Páně, o níž je psáno jako o lámání chleba a začtvrté také zachovávali modlitební společenství. Náš Pán a Spasitel dal sám příklad lámání chleba, nerozdával oplatky, ale činil, jak je psáno: *„Ježíš vzal chléb a dobrořečiv, lámal a dal učedníkům...“ (Mat. 26:26). Amen.*

Pravá církev slaví Večeři Páně ještě dnes tak, že je připraven chléb podle počtu účastníků. Zrovna tak ještě dnes slaví církev Večeři Páně s kalichem, který je požehnan, čehož se všichni účastní. Tak to je napsáno a to platí navždy. Po Svém vzkříšení činil náš Pán totéž, co předtím: *„I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim.“ (Luk.24:30). Amen. Ve Sk.20:7 čteme: „Tedy první den po sobotě, když se učedníci sešli k lámání chleba...“ Pavel píše Korintským: „Kalich dobrořečení, kterému dobrořečíme, zdali není společnost krve Kristovy? A chléb, který lámeme, zdali není společnost těla Kristova?“ (1.Kor.10:16-22; 1.Kor.11:23-34). Amen.*

Přesvědčivé porovnání

Celé učení a veškerá praxe prvotní církve bychom mohli doložit. Ve shrnutí nechť je řečeno již jen to, že z dob apoštolů pro nás písemně zůstalo zachováno pravé učení o Božství, křtu, Večeři Páně – v zásadě

celá spásná rada Boží. Jestliže nyní v tomto pojednání porovnáme církev Ježíše Krista z prvotního křesťanství se všemi v průběhu 2000 let vzniklými církevními společenstvími, pak skutečně jen proto, abychom všem ukázali cestu k počátku, k prvotní církvi a jejímu uspořádání. S tím je spojena prosba k Bohu, abychom prožili Boží milost stejným způsobem jako naši bratři a sestry na počátku, neboť Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky. Amen.

Všem, kteří jsou obeznámeni s dějinami katolického náboženství, je známo, že první staletí se obešla bez jakékoliv jednotně organizované náboženské instituce. Nejprve byly jen lokální sbory. Ale již ve 2. století informuje Ireneus o 20, Hipolyt ve 3. století o 32 skupinách, Epifanus ve 4. století vyjmenovává již 60 různých směrů víry a biskup Filaster podává zprávu 131 skupině, různě zaměřených. V 1. století nebyli kardinálové a papežové, a biskupové nebyli žádnými hodnostáři, nýbrž představení a starší v lokálních sborech. Museli být ženatí (1.Tim.3). Po posledním pronásledování křesťanů za Diokleciánovy vlády (v letech 240-313) otevřel císař Konstantin cestu k jedné všeobecné křesťanské instituci v římské říši. Teprve později máme již co činit se státním náboženstvím! s následovníkem Petra! s titulem „Pontifex Maximus“ papežů!

V roce 380 vyhlásil císař Theodosius I. Veliký trojiční víru, zformulovanou hlavně Tertuliánem, za státní náboženství, které měli akceptovat všichni občané. V roce 382 císař Gracián oficiálně složil římský titul „Pontifex Maximus“, který jako vrchní pohanského kněžského kolegia měl. „Pontifex Maximus“ jako nejvyšší stavitel mostů měl již tehdy za úkol, vybudovat všechny mosty, aby národy a kmeny byly spojeny. O tuto výsadu usiloval římský biskup roku 217, ale pro sebe ji prosadil až Lev I. roku 441. On byl první, který slovo adresované Petrovi v Mat.16: „*A tobě dám klíče království nebeského...*“, exkluzivně nárokoval pro sebe samého. Konstantin roku 312 založil politické dogma, aby císař byl nejen pánem státu, „ale jako zástupce Krista také pánem náboženské instituce“, jak bylo v pohanství zvykem, že panovník zastupoval veškerou moc. Tento požadavek později převzali papežové, a domáhali se duchovní i světské moci. Martin Luther trval na jejich rozdělení.

Konaly se koncily, počínaje koncilem v Nicei (r.325), jehož se účastnilo asi 300 delegátů z různých táborů. Římský biskup se ho pro nemoc nezúčastnil. Diskutovalo se o různých tématech a formulovala se vyznání víry. Následovalo jedno dogma za druhým, až k dogmatu o papežské neomylnosti (roku 1870) a Mariinu tělesnému nanebevstoupení (r. 1950). Jestliže ke spasení je potřebná víra v dogma, potom bychom museli obžalovat apoštoly, ba dokonce samotného Pána, že nám o tom nic neřekli. *Ó Bože, jak je to dobře, že ve Slově Pravdy je napsáno všechno, ale skutečně všechno, co jsi měl Svě církvi říci a že jenom Tvé Slovo je světlo našim nohám!* Amen. Nový Zákon je přece ukončen, od smrti Pořizovatele závěti je právoplatný a nesmí být ani pozměňován ani dodatečně doplňován (Gal.3:15). Co je tedy podle toho zfalšovaná víra, zfalšovaná pravda a co souhlasí s originálem? To je klíčová otázka, kterou si všichni musíme položit.

Pojem slova „dogma“ je odvozen od řeckého slova „dokein“ a znamená „zdá se“. Tak se náboženským otcům zdálo, že jedno nebo druhé může být správné. Co kněžím „zdánlivě“ připadalo jako správné, ještě vůbec nemuselo správné být. Boží Slovo se nezdá být správné, Boží Slovo je správné a pravdivé a zůstává na věky! Amen.

Není naším úkolem vydat rozsudek nad největší a nejmocnější institucí na Zemi. Ani nad těmi mnohými státními a lidovými institucemi, které se drží svých vlastních tradic a charakteru. Ale z důvodu pravdy se musíme ptát: Co to znamená, když učení a praxe těch náboženských institucí nesouhlasí se Svatým Písmem? Co je platné věřícím katolíkům, že Vatikán je od roku 1929 prostřednictvím lateránských dohod církevnickým státem, který má diplomatické styky se 175 národy? Co to má společného se spásou naší duše? Co je platné všem protestantským státním, lidovým a jiným kostelům uznání státem, jestliže společně s duchovenstvem nejsou uznáni Bohem? Ta náboženská instituce v Římě zahrnuje více než miliardu členů po celém světě, má více než milion řeholníků a řeholnic, zhruba 400 000 kněží a 4500 biskupů. Ostatní náboženská společenství mají též miliony přívrženců a své duchovenstvo. Ale kolik z nich přijalo Ježíše Krista jako svého osobního spasitele a jistotu, že náleží k církvi živého Boha? Zde se nám vnucuje otázka: může se při všech těch miliardách a milionech jednat o to „malé stádo“, o kterém mluvil Ježíš Kristus, kterému chce dát Otec království? (Luk.12:32)? Je to ta církev, kterou měl Ježíš na mysli, když řekl:

„*Já postavím Svoji církev...*“? Jsou ty církevní instituce světa Božím královstvím, které podle slov Ježíše není z tohoto světa (Jan.18:36)?

Kdy a kde Ježíš Kristus ustanovil apoštola Petra za hlavu Svě církve nebo dokonce za hlavu státu? Pán řekl: „*Ty jsi Petros (kámen) a na této skále (petra) – ne „na tobě“ – postavím církev svou...*“, přece ne na tom slabém muži, jemuž Pán při stejné příležitosti, když Petr nemluvil pod Boží inspirací, musel říci: „*Satane, jdi za mne, k pohoršení jsi mi; nebo nechápeš ty věci, které jsou Boží, ale které jsou lidské.*“ (Mat. 16:23) Přece Kristus sám je ta Skála, Úhelný Kámen, na kterém je církev založena. To je to vlastní zjevení, které Petr obdržel! Spasitel sám je „Hlava církve“!

Papežovi velvyslanci ve všech státech přece nejsou zvěstovatelé Ježíše Krista, nýbrž státu Vatikán! Jsou všichni ti duchovní ve všech kostelech opravdu Božími posly? Jsou apoštoly Ježíše Krista nebo jsou služebníky své náboženské organizace? Káží Slovo Boží jako na počátku nebo učení svých denominací? Dělal si snad Kristus nějaký světský nárok? Chtěl zakládat nějaký církevní stát nebo lidovou či státní instituci? Mohl být Petr prvním papežem, přestože se historici shodují v tom, že on nikdy v Římě nebyl?

Na půdě skutečnosti

Nový Zákon o Petrových cestách do Samaří, Cesaree a do Antiochie informuje (Gal.2:11) a také Pavlovy jsou dobře popsány. Pavel byl třikrát v Římě; byl římským občanem (Sk.22:22-29), a tak mohl Řím bez problémů navštívit na cestě do Španělska (Řím.15:22-29). Petr tam nebyl ani jednou. To je dílem legendy, která vznikla až o 400 let později kvůli římskému nároku na ten primát. V Římě skutečně není ani Petřův hrob ani trůn. V letech 41-54 v Římě panoval Claudius, a podle Sk. 18. vypověděl ze země všechny Židy, mezi nimi Akvilu a Priscillu, s nimiž se Pavel setkal v Korintu. Za císaře Nera, který panoval od r. 54-68, propuklo pronásledování křesťanů. Podle Božího rozhodnutí byli Jakub, Kéfas a Jan určeni pro apoštolskou službu Židům, a Pavel a Barnabáš pro apoštolskou službu pohanům (Gal.2 aj.). Pavel adresoval dopis Římanům, který je vydán v 16 kapitolách, malému židovskému sboru v Římě, jmenovitě pozdravil 27 osob, ale Petr mezi nimi nebyl. Pavel zůstal při poslední návštěvě v Římě dva roky (Sk.28:30). Pouhá

legenda připisuje vystoupení mága Šimona v Římě Šimonovi Petrovi. Toto poznání patří k základnímu studiu nezávislých náboženských dějin.

Vyslovila ústa Pána vůbec nějaké zaslíbení, že by Petr měl mít nějakého následovníka? Ne! Existuje zaslíbení, že Ježíš Kristus bude mít zástupce? V Písmu Svatém ne! Existuje zaslíbení, že by v lidském státě měl být zřízen nějaký Kristův božský stát? Ne! Existuje zaslíbení, že jedině římskokatolická instituce nebo některá jiná dává blaženost a poskytuje spásu? Ve Svatém Písmu ne! Byly kdy církvi Ježíše Krista, která je v Novém Zákoně podrobně popsána i s dary a službami, dány nějaké světské pravomoci? Ne v Písmu Svatém! Ví novozákonní církev něco o svěcené vodě, kadidlu, krucifixu, růžencích, procesích, poutích nebo očistci? Ne! Ví novozákonní církev o svátostech? Ne! Provádí pokropení kojenců? Zná kmotry, mši za mrtvé, mešní oběti? Ne! Zná zpovědnice a odpustky? Ne! Zná novozákonní církev posvěcování a svatořečení zesnulých? Ne!

Slyšela novozákonní církev něco o uctívání Marie, o „Ave Maria“? Ne! Znala prvotní církev celibát? Ne! Pavel, veden Duchem svatým, to přisoudil „velikému odpadnutí“, a zákaz manželství“ označil přímo za démonické učení (1.Tim.4:1-5), neboť je to proti stvořitelkému Božímu pořádku, který se zařazuje do spásného pořádku. Ti představení a diákoní lokálních sborů museli být ženatí, aby úřad mohli vůbec vykonávat (1.Tim.3; Tit.1:5-9).

V církvi Ježíše Krista také nejsou kláštery, mniši nebo jeptišky, ani řádová společenství. Nic nezůstalo tak, jak to bylo v prvotní církvi; v základě všechno v učení a praxi bylo nahrazeno něčím jiným, je v protikladu, je anti = proti tomu a místo toho, co Kristus učil a přikázal a bylo prováděno apoštolů. Je to všechno neuvěřitelné, ale bylo to prohlášeno za věrohodné.

Marie, vyvolená panna (Iz.7:14), matka našeho Pána, splnila svůj jediný velký úkol, a je zmíněna již jen jednou (Sk.1:14), a sice na počátku ve spojitosti s vyjitím Ducha svatého. Věděli snad apoštolé něco o neposkvřněném početí Marie? Ne! Syn Boží musel přijít v podobě hříšného masitého těla (Řím.8:4), narodit se do padlého stvoření, aby nás mohl z pádu do hříchu spasit. Je jim něco známo o přetrvávajícím panenství? Ne, neboť Bible svědčí, že měla čtyři syny a také dcery

(Mat.13:55-58), a že Josef s ní po narození Krista, toho Syna Božího, žil jako manžel (Mat.1:25). V Jan.2:12 stojí mimo jiné: „*Potom přišel do Kafarnaum, on i matka jeho, i bratři jeho, i učedníci jeho...*“ Pavel svědčí: „*Jiného pak z apoštolů jsem neviděl než Jakuba, bratra Páně.*“ (Gal.1:19). Amen.

Svědčili apoštolé o tělesném Mariině nanebevzetí? Ne, neboť je psáno: „*A jistě žádný nevstoupil v nebe, než ten, který sestoupil s nebe...*“ (Jan.3:13)! Amen.

Může být také prostřednicí, jestliže je psáno: „*Jeden je zajisté Bůh, jeden je také i prostředník Boží a lidský, člověk Ježíš Kristus...*“ (1.Tim.2:5)?

Může být také přímluvkyní, když stojí psáno: „*Pakli by kdo zhřešil, přímluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.*“ (1.Jan.2:1)?

Může být Marie i jen v jediném bodě něčím, čím je Ježíš Kristus sám? Určitě ne! Mariin kult, všechen kult se svatými ikonami, obrazy a sochami přece podle svědectví Písma není bohoslužbou, nýbrž modloslužbou (2.Moj.20:1-6 aj.), je namířen proti Kristovi a tedy „antikristovský“ – nebiblický. Je součástí „křesťanských“ organizací, které jsou zcela mimo Boží Slovo.

Mohli bychom pokračovat dále, uvést všechno a dál se ptát, co se učí, čemu se věří a co se praktikuje. Dokonce bychom se mohli ptát: Založil Ježíš Kristus rytířský řád Svatého hrobu nebo Hugo von Pyens? Chtěl Spasitel řád jezuitů, chtěl protireformaci, nebo za tím byla horlivost Španěla Ignacia von Loyoli, který si předsevzal opět obnovit římskou „svatou“ náboženskou instituci, dokonce i násilím. Nemusíme se tázat, proč byl roku 1928 založen tajný řád Opus Dei, který má 86 000 členů a je činný ve všech klíčových pozicích v 90 zemích. Může na základě těchto skutečností být pravdivé tvrzení: Jen katolická církevní instituce je institucí Krista a dává spasení, všechno ostatní jsou na nejvyšší náboženská společenství?

Jenom během sedmi křižáckých výprav v letech 1095-1292 bylo povražděno 22 milionů lidí. Lze to chápat jako spásné? Kdo čte výzvu papeže Urbana II. z koncilu v Clermontu 1095, tomu se zatají dech. Kdo pak ještě čte, že ze 40 000 židů a muslimů přežilo masakr v Jeru-

zalémě v červnu 1099 sotva 100 lidí, tomu to úplně vyrazí dech. Co tohle mělo společného s osvobozením „Kristova svatého hrobu z rukou nevěřících“, jak Urban II. přikázal – přičemž ten hrob ve městě samotném je pouhou fikcí. Ten hrob byl a až dodnes je v zahradě blízko popraviště za městem. Tak o tom informuje Písmo Svaté. Amen. „*A na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada, a v zahradě hrob nový, v němž ještě žádný nebyl pochován.*“ (Jan.19:41). Dále je psáno: „*Proto také Ježíš, aby posvětil lidu svou vlastní krví, uně za branou trpěl.*“ (Žid. 13:12). Amen.

Člověk nesmí všechny bludy a výklady nepřítel domýšlet až do konce. Na druhé straně existuje jen jediná kniha na Zemi, která dává úplnou informaci, je nepodplatitelná a končí zjevením Ježíše Krista, v němž jsou také odhalena poslední tajemství. Tisíc let absolutního panování Říma, středověk, inkvizice, hořící hranice, upalování čarodějnic, pronásledování Židů, krveprolití Hugenetů atd. – krve bylo prolito mnoho. Ta katolická náboženská instituce Říma vykonávala spojenými silami duchovní a světskou moc. Někteří odborníci tvrdí, že zde se opět Zj.18:23-24 zjevuje: „*...v blud uvedeny byly všechny národy. Ale v něm nalezena je krev proroků a svatých i všech z mordovaných na Zemi.*“

Může se dnes něco vytýkat papeži, kardinálovi nebo knězi? Určitě ne. Církevní vývoj se utvářel během 1500 let. Do této tradice se narodili všichni, byli v ní vyučeni a vycházejí z toho, že všechno je správné. Totéž se vztahuje na všechna náboženská společenství a jejich duchovenstvo; všechna mají svou historii od vzniku po tradici.

Každé náboženské společenství prodělalo vlastní vývoj. Církev Ježíše Krista je však taková jako při svém založení. Jak popis historie přesvědčivě ukázal, při všech směrech víry se nejednalo o význam Slova Ježíše a apoštolů, nýbrž o vlastní výklad, který si všichni bez výjimky zavedli. Všichni byli přinuceni připojit se k mateřské říšské organizaci. Po reformaci znovu přišla různá učení. A nyní se všichni vrací zpátky do mateřského klína římské instituce bez ohledu na to, čemu věří.

Žádná náboženská organizace si nemůže nárokovat být církví Ježíše Krista. Kristus sám staví Svoji církev se všemi, kteří přijali Boží milost a obdrželi věčný život jako na počátku. Ze všech národů, jazyků a národností, ze všech náboženských institucí a svobodných nábožen-

ských společenství, ze všech náboženství a kultur Bůh vyvolává zvěsti evangelia ven ty Svě. Během celého času milosti se plní: „...a uvěřili všichni, kolik jich bylo předurčeno k životu věčnému.“ (Sk.13:47-49). Amen. Spasení nikdy nebylo závislé na člověku nebo nějaké instituci. Od samého začátku platí Boží zvěst s ohledem na Spasitele: „A není jiného jména na Zemi dáno...“, než Pán Ježíš Kristus, ve kterém jediné je Boží spása. Jeho pozvání platí ještě dnes: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste...“ (Mat.11:28). Proto Boží posel může v kázání naléhat na naslouchající: „Věřte v Pána Ježíše Krista a budete spaseni.“ Víra v nějakou náboženskou instituci vůbec není vírou v Boha – nemůže být. Platí jen víra v jednoho pravého Boha, který se nám zjevil v Ježíši Kristu. Skrze osobní prožití spásy jsou lidé znovuzrozeni k živé naději (Jan.3:1-10; Jak.1:18; 1.Petr.1:22-25).

Přesto všechna náboženství, všechna náboženská společenství mají právo na existenci. Kdo volání Boží neslyší a nechce vejít do věčného života, zůstane, kde je a co je. Všichni biblicky věřící se však mají držet jediné toho, co je psáno v Bibli. V základě vzato, jsou jen dvě vyznání víry: Jedno je učení apoštolů a proroků (Ef.2:20), které je až do nejmenšího detailu učení Ježíše Krista, jak je to dosvědčeno Biblií. To druhé je učení, jak je stanoveno vyznáním víry náboženských společenství. Jedno **je** biblické, druhé je jako „biblické“ označováno. Jedno **je** apoštolské, to druhé je za „apoštolské“ považováno. A jakkoliv to také může vyznít tvrdě: jedno vylučuje druhé. Všichni mají možnost se sami rozhodnout a každý pak bude stát před tím spravedlivým Soudcem, který ovšem vyřkne rozsudek jen na základě Svého Slova.

Proč je zatajován ten mylný vývoj náboženské instituce v římské říši až do jejího rozdělení v roce 1054 a potom v jejích jednotlivých etapách? Proč již není nic porovnáváno se Svatým Písmem? Co je potom směrodatné? Co má potom Boží pečeť? Zdali ještě dnes někdo věří v Pippinské nebo Konstantinovo darování? (Pippinova donace, slib daný v roce 754 papeži Štěpánovi II. Pippinem III. Krátkým; církvi přiznáno právo na svrchované území. Nároky papežů na vládu nad Římem, Ravennou a střední Itálií vyvozovány z falešné Konstantinovy donace; darování na základě Pippinovy donace, jejíž původní text se nedochoval, která se stala základním dokumentem církevního státu. Tolik encyklopedie.) Zdali není prokázáno, že římskému kostelu se jednalo o světskou moc, která se prosazovala ve jménu křesťanství? Neopakuje se ve

všech lidových a státních náboženských organizací v různých zemích, že náboženství a politika prosazují společnou věc? Ale my se ptáme: Co to má společného s pravou církví Ježíše Krista? Bůh sám tak rozhodl, že radostná zvěst – věčně platící evangelium Ježíše Krista je kázáno celému světu a aby všichni, kteří spásu Boží v Kristu přijímají, dosáhli odpuštění hříchů. Neboť tak praví náš Pán: „*Nebo jestliže nebudete věřit, že já to jsem, zemřete v hříších svých.*“ (Jan.8:24).

Jen ti, kteří uvěřili a udělali skrze pokání a obrácení své osobní prožití spásy, ti se nechali na základě misijního pověření v Mar.16: „*Kdo uvěří a pokřtěn jest...*“, a jak je to ve Skutcích apoštolů a později potvrzováno, pokřtít na jméno Pána Ježíše Krista. Ti pak rovněž prožili to zaslíbení, které bylo vysloveno nejprve ústy Jana Křtitele (Mat.3:15) a samotným naším Pánem potvrzeno ve Sk.1:5: „*Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtění budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech.*“ Pro biblicky věřící není nic úředním aktem, všechno je to nadpřirozené působení v lidech, kteří přijdou ke spásné víře v Ježíše Krista. Pokání jako lítost nad životem, který jsme žili bez Boha, obrácení jako obrat ze široké na úzkou cestu, znovuzrození ze semene Slova Božího Jak.1:18; 1.Petr.1:23), obnovení v nejhlubším nitru skrze Ducha svatého podle Tit.3 – to všechno jsou osobní zkušenosti, které člověk udělá, když uvěří. Každý musí prožít sám, že Bůh vytvořil osobní vztah k nám a že my, jako lidské děti, jsme povoláni stát se dětmi Božími. Všem může být dána rada, věřit jen Bohu a respektovat Písmo Svaté jako jediný platný vzor pro víru, učení a praxi.

Z náboženských dějin jsou známa probuzení, která nastala po reformaci, rovněž tak i sporné otázky. Martin Luther a jiní ve svém čase předávali dále to, co sami prožili: Milost a ospravedlnění skrze víru v Ježíše Krista, toho Spasitele. Potom následovalo probuzení pod Johnem Wesleyem a mnohými jinými, kteří postoupili o krok dále a vedle ospravedlnění zvěstovali také osobně prožité posvěcení ze Slova. Následoval John Smith s ostatními, kteří uvěřili a skrze křest ponořením osobně prožili nový průlom probuzení. Ta probuzení si opravdu razila cestu skrze uplynulá staletí, vedla stále hlouběji a stále více se přibližovala Slovu Božímu a svědectví prvotních křesťanů. V každém probuzení se jednalo o to, aby všichni, kdo uvěřili zvěsti té hodiny – ať bylo učeno ospravedlnění, posvěcení, ať naplnění Duchem svatým – toto ve skutku také prožili. Martin Luther mohl kázat ospravedlnění až tehdy,

když je sám zcela osobně prožil. Tak to bylo i s Johnem Wesleyem. On to posvěcení ve Slově osobně prožil a potom kázal. Tak to bylo s Johnem Smithem, který křtem uvěřivších dopomohl k průlomu. To se stalo také v letničním probuzení. Nejprve ti bratři v Los Angeles a poté všude na Zemi prožili křest Duchem, pak tu zkušenost zvěstovali a všichni, kteří jejich svědectví uvěřili, to osobně prožili také.

Po druhé světové válce ten věrný Pán sám vyřkl pověření a dal poslání. S ohledem na blízkost příchodu Ježíše Krista byl 7. května 1946 William Branham, podobně jako kdysi apoštol Pavel, přímo pověřen, kázat původní Boží zvěst, která předejde druhému příchodu Krista. Od dnů našeho Pána a času apoštolů taková služba na Zemi nebyla: Nemocní byli uzdraveni, slepí viděli, hluchí slyšeli, ochrnutí mohli chodit, dokonce někteří mrtví byli probuzeni. Plné evangelium bylo nyní zase znovu kázáno jako na počátku a nadpřirozeným způsobem potvrzováno. Je všeobecně známo, že asi 500 evangelistů v USA bylo inspirováno tím, co ve shromážděních Branhama viděli a prožili a začali svou službu. A tak to veliké celosvětové probuzení, v kterém byla kázána a prožita spása duše a posvěcení těla, proniklo v krátkém čase až do končin Země. Sám jsem byl v letech 1955 až 1965 očitým svědkem, a který jsem to slyšel na vlastní uši, této jedinečné mocné služby.

Nyní se již nejedná o částečné pravdy jako v uplynulých stáletích, nyní se zvěstuje plné evangelium se všemi prožitími, je předkládána celá spásná Boží rada – úplné napravení Božího spásného pořádku v církvi Ježíše Krista. Vyvolávají se ti, kteří při příchodu Ježíše Krista chtějí být připraveni. Podle Mat.25 nyní zaznívá křik: „*Ženich přichází! Připravte se vyjít mu vstříc!*“ Všichni, kteří náleží k církvi Nevěště, slyší hlas Ženicha. Tato poslední zvěst musí stoprocentně souhlasit s tou první zvěstí, aby všem, kteří k církvi Ježíše Krista patří, bylo zvěstováno totéž učení o Bohu, křtu, Večeři Páně atd. atd., aby tomu uvěřili a prožili to. Ne všichni, kteří říkají „Pane, Pane“, vejdou do království Božího, i když prorokovali a konali divy (Mat.7:21-23), nýbrž jen ti, kteří vůli nebeského Otce opravdu činí. S pojmem „zvěst konečného času je spojeno vyvolání ven ze všech tradic, zásadně ze všeho, co nesouhlasí s Bohem a Božím Slovem (2.Kor.6:14-18; Zj.18:4).

Nikdo nebude popírat, že křesťanství se nachází ve velikém chaosu, přímo v babylonském zmatení a zajetí a že všichni mluví svou

vlastní náboženskou řečí. Proto nyní následuje vyvolání lidu Božího ven ze všeho, co nás od Boha a jednoho od druhého dělí, a zavedení zpět do souladu s celým Slovem. Kdo je z Boha, Boží hlas uslyší a porozumí, co Duch nyní těm církvím praví. Všem, kteří upřímně hledají, mohu jen z důvodu jejich vlastní spásy zvolat: „*Dnes, když uslyšíte Jeho hlas, nezaturzujte svá srdce.*“ Amen. Amen znamená: Tak to je!

Krefeld, červen 2005